

σπονδὰς ποιῆσθαι μεθ' αὐτῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. μύρτον δὲ τὸ γυναικείον ἀδίδον. τὸ μύρτω, ἀντὶ τοῦ, ὅτι μύρτου. καὶ τῆς ἀντι τοῦ ἀδιδουμένου εἰρημίας. καὶ τὸ θιγῶν ἀντὶ τοῦ θιγῆναι, εἴτε ψαῦται, εἴτε πτεροῦται, ἐγγίγει. οὕτω καὶ ἐξ ἑνὸς λόγου, ἀντὶ τοῦ, εἰδὸς λόγου. Πολλὰν Ἑλλάδα.] πρὸς τὴν Ἑλλάδα. καὶ τοῦτο Δωρικῶς τόν. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα.] Αθλιωδὸς τις τῶν τῶν γυναικῶν πράγματα ἀκούσας κήρυκα κελύει πρὸς τοὺς ἰνάς ἐν τῷ Λακεδαιμόνιος μεταπέμπειν, καὶ αὐτὸς ἐναλλάξ ἐκ τῶν Αθλιωδῶν βελήης ἄλλους ἰνάς ἀποπέμπειν, ἐπαγγίλλει, ἵνα αὐτῶν σπονδῶν ἅμα διαλογίζωνται.

CHR. Τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα.] Legendum puto τουτὶ τὸ πρᾶγμα, nam τὸ τί imprudenti exscriptori fluxit ex syllaba præcedente: In illo autem versu αὐτοκράτορας, existimo legendum προπέμπειν, non simpliciter πέμπειν, & in versu πατάομαι, vel πάντα est pro πάντη vel legendum κράτις πάντα γὰρ λέγεις.

BISETVS. Αὐτοκράτορας.] αὐτοκράτωρ λέγεται ὁ πάντα ἀνυπεύθυνος. ὁ τῶν δωματίων κρατῆρ. ὁς πάντα κινεῖ ὅπου βούληται, καὶ πάντα οἰκείται.

νοῦ. Πάτωμαι.] ὁ κῆρυξ τῶν λέγει, διὸ τὸ αὐτὸ πρόσωπον τῶν γραπτῶν, οὐ τοῦ τῶν γυναικῶν χοροῦ, ὡς πρότερον, ὁ δὲ νοῦς ὁ αὐτῶν. Ὁ κῆρυξ ἀκούσας τοῦ Αθλιωδοῦ, λέξαντος τοὺς Αθλιωδοὺς πρὸς τοὺς ἄλλοις, καὶ σπονδὰς παρὶλεῖς ἐτοίμους εἶναι, καὶ αὐτῶν τούτων πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας ἀμφοτέρωθεν ὑπὸ τῶν πόλεων ἐλέσθαι εἶναι, χαρᾶς ἀνεπίστου ἐμπλεως λέγει, ἰδού, πατάομαι, ἵνα τῶν εἰς τὴν μου πατρίδα καὶ μέγιστον τὰχος ἀναχωρῶ, ταῦτα τοῖς Λακεδαιμονίοις δηλώσω. καὶ γὰρ πάντα ἀπερῆπας, κράτις φαίνεται. πατάομαι ὅ, τὸ πέτεσθαι. εἰ μὴ μεταφορικῶς λιπτόν ἀντὶ τοῦ σπεύδειν, καὶ παντὶ τῶν χωρῶν. σημεῖον ὅ, ὅτι ἐν τῶν, εἴτε πατάομαι εἰς τοῦ μεγάλου γραφῆς, εἴτε πατάομαι εἰς τοῦ μικροῦ, ἀμφοτέρωθεν γὰρ ἐν χρήσει, ἀθλιωδοῦ ποιητικῆ, ἀναγκαστικῶς τὸ μακρόν ἔστιν, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ μέτρῳ χῶρα, τροχῶς, ἢ πυρρίχιος, ὡς ἀνόμως μὴ τιθῆται. ἕτως οὕτω γραπτῶν, ὡς οἱ πόδες καλῶς ἔχουσιν. Πάτωμαι, κράτις γὰρ ἵνα πάντα λέγεις, προσθήκης τῶ ἀρδραία, ἢ κράτις γὰρ πάντα λέγεις, πάντα ὅ, ἀντὶ τῶ πάντη. οἱ γὰρ Δωριεῖς, ὡς φησι Κόρινθος, τῶ περιεσπῶσι, πάντα λέγοντες. ὅσων ἀλλοχού πολλὰ κίς ἀν' εὐροῖο.

ΧΟΡΟΣ ΑΝΔΡΩΝ,

Chorus Virorum.

CHORVS SENVM,

Chorus Mulierum.

Χο. αν. ΟΥδέν ἔστι θεῖον γυναικὸς ἀμαχό- D
τερον,
Οὐδέ πῦρ, ἔδ' ὠδ' ἀναγής ἐδέμια πάρδα-
λις.
Χο. Γυν. Ταῦτά μιν τοὶ ξυνοῖς. εἴτα πολεμῆς
εἰσέμοις
Εξὸν ὦ πόνηρέ σὺ βεβαιὰ νῦν μ' ἔχειν φί-
λιν.
Χο. αν. Ὡς ἐγὼ μιστῶν γυναικῶν ἐδέποτε παύ-
μαι.
Χο. Γυν. Ἀλλ' ὅταν βέλη σὺ νῦν δ' οὐ σε παύ-
σομαι
Γυμνὸν ὄνθ' ἔπως. ὁσθ' γὰρ ὡς σὺ κατὰ γέλασθ
εἶ.
Ἀλλὰ τὴν ἔξω μίδ' ἐνδύσω σε παροισοῦσ' ἐγὼ.
Χο. αν. Τοῦτο μὲν μὲν τ' Δί' ἐπονηθὲν ἐποίησα-
τε.
Ἀλλ' ὕψ' ὀργῆς γὰρ πονήρας καὶ τὸτ' ἀπέδω
εἶ.
Χο. Γυν. Πεσθ' τα μὲν φάρεϊ γ' αἰήρ. εἴτ' οὐ κατὰ
γέλασθ εἶ.
Κἀν μήμῃ λυπῶν ἔγὼ σὺ γ' αἰ τὸδε τὸ θεῖον
Τούτῳ τῶ φθαλμῶ λαβῆσ' ἔξειλον ἀδ' οὐκ
ἔνι.
Χο. αν. Τοῦτ' ἀπ' ἡ τῶ τυπτεῖβον ὁ δακτύλιθ
οὐτσί.
Εκσάλλου ἀντὸ κατὰ δεῖξον ἀφ' οὐσά μοι.
Ὡς τ' ὀφθαλμὸν γέ μου νῆ τ' Δία πάλαϊ δά-
κνει.
Χο. Γυν. Ἀλλὰ δ' ἐρῶσ' ταῦτα. καὶ τὸ δύσκολθ
γ' ἔφουσ' αἰήρ.

CH. SE. Nil in expugnabile est praeu mulier
mulier improba
Sed nec ignis tam potens, nec fera adeo impru-
dens.
CH. M. Qui sciebas ista, qui sit bella mihi vi ex-
cites?
Quum me amicam certam habere posses, mole-
ste homo.
CH. S. Quippe in omnem faminam implacabi-
le odium gero,
CH. M. Hoc quidem fac ut lubet, sed nunc mise-
reor tui,
Cum tuor nudum esse, ridendumque penitus vi-
rum
Quin propinquans iudicium te exomide lacer-
nula.
CH. SE. Per Iouem vos istud unum non facitis
improbe,
Nam mala ira bulliente deposita vestis est.
CH. MV. Iam videris esse vir, nec Indibrio ha-
bendus es,
Sin molestus non fuisses, hanc tibi ego bestiam
Eruiissem comprehensam qua tuo oculo se-
det.
CH. SE. Hinc premens hinc me atterebat annu-
lus, age aspice,
Excute atque ostende primum quum fuerit eru-
ta.
Namq. bestia illa pungit iam diu oculum meum.
CH. MV. Hac ego exsequar licet sis asper homo
& improbus: